

[Aksel Larsen.]

går til de direkte indkomstskattepligtige forbrugere. Hvis regeringens påstand er rigtig, må forklaringen vel søges i, at der er i alt ca. $2\frac{1}{4}$ mill. statskatteydere, men af disse er der kun ca. 1 mill. forsørgere, og det er kun forsørgere, der skal have skattelettelse, mens ikke-forsørgerne, altså flertallet, skal svare skat i forhold til deres indtægt uforandret. Det vil jo nok være praktisk, at vi får forelagt en tabel over, hvordan beskatningen bliver for ikke-forsørgere, beregnet for hvert 1 000 kroners indkomsttrin op til i hvert fald 30 000 kroners skattepligtig indkomst, sammenlignet med den nuværende beskatning uden oms.

Det burde overvejes, om der kunne sikres en mere socialt retfærdig kompensering og en mere varig kompensering for omsen ved, at der f. eks. til alle ydes et tilskud, muligvis svarende til 2,4 pct. af et vist bundforbrug. Hvis man gik den vej, kunne man måske holde indkomstskatteskalaen helt fri for omshensyn. For resten må jeg bemærke, at hvis de 2,4 pct., som man regner med at omsen vil betyde som skattepålæg for indtægter under 30 000 kr., er fremkommet som resultat af den forbrugsundersøgelse for tjenestemænd, der blev foretaget i 1950, er beregningen tvivlsom alligevel, og den kan i hvert fald ikke være gyldig for de lavere indkomstgrupper.

Men hvis regeringens beregninger i øvrigt er rigtige — og jeg står ikke her for at mistænkeliggøre dem — er der et forhold, som regeringen sikkert er klar over, men som ikke fremgår af dens redegørelser. Hvis en skatteyder så at sige tjener på omsen derved, at hans statsindkomstskat nedsættes med mere, måske endda med noget mere, end han vil komme til at betale i oms, så gælder dette kun for skattebetalingsåret fra 1. april 1962 til 31. marts 1963. For dette år får han altså en nedsættelse af indkomstskatten til staten. Skattefradragsretten eksisterer jo imidlertid — desværre. I januar 1963 har denne skatteyder følgelig et mindre beløb i betalt skat at fradrage på sin selvangivelse, og så kommer han til at betale så meget mere i indkomstskat efter 1. april 1963. Må vi derfor bede om at få regeringens beregninger suppleret med beregninger over ligevægtsskatten for årene fremover.

Inden jeg går over til at tale mere specielt om udskrivningslovforslaget, har jeg endnu et par bemærkninger at gøre om omsen og om dens forhold til eller afbalancering ved indkomstbeskatningen.

Jeg må først anmode om yderligere oplysninger om, hvordan regeringen vil forholde sig med hensyn til den eksisterende tekstilafgift; efter den fremsættelsestale, den højtærede finansminister holdt, er det mig ikke helt klart. Ifølge lovforslaget skal tekstilafgiften ophæves ved omsens ikrafttræden, men efter finansministerens tale forstår jeg, at dette ikke kan betragtes som helt sikkert. Jeg vil tilråde, at man under alle omstændigheder skiller os af med den lede skat — med eller uden oms. Jeg antager, det vil give særdeles meget besvær at ophæve tøjskatten på den måde, forslaget forudser, nemlig ved tilbagebetaling til de handlende. Var det så ikke en idé, og en god idé, om finansministeren benyttede sig af den fuldmagt, han har til at lade aftrapningsordningen påbegynde nu, den 1. april? Så ville vi være fri for den lede skat i løbet af 18 måneder. Den burde for øvrigt følges på vej af visse andre af de indirekte skatter på nødvendige forbrugsvarer, som i sin tid indførtes under navn af forbrugsbegrænsende foranstaltninger.

Regeringen vil med sin skattebuket på én gang skaffe sig flere penge til statskassen og begrænse befolkningens forbrug samt fremme opsparingen. Det første vil jo nok blive følgen, hvis lovforslagene går nogenlunde uændret igennem. Det andet vil vel også ske, dog sådan, at det for mange, måske de fleste, bliver det nødvendige og ikke det overflødige forbrug, der tvinges eller foranlediges sat ned. Det tredje vil derimod i meget ringe omfang — måske slet ikke — blive en følge af de foreslåede skattelove. Selv om en forsørger med 25 000 kr.s indkomst og lad os sige 2 børn virkelig skulle få en kombineret skattelettelse på 950 kr. årligt, er det vist ubegrundet at regne med, at han så fluks iler hen og sætter dette beløb i sparekassen. Den umiddelbart opsparingsfremmende virkning af lovene vil antagelig kunne beskrives med et meget lille, men meget rundt tal.

Hvad udskrivningsloven angår, så ser de lettelser, den indrømmer forsørgere, jo gennemgående helt pæne ud, og hvis forslaget